

Lõwwi, Karro, Susi ehk Hunt ja Rebbane.

Mõtsa ellajide kunningas Lõwwi, kutses Karro, ja Sut ehk Hundi, ja Rebbast henda marnu woerussille. Lõwwi wõt terreten neid auste wasta; ent wanna Karro marriisi rummalaste: „Oh perrato rõipe haiso! mes siin kunninga ellamissen lõhnap. Kas sis kunninga maja piddaminne puhtambalt es wois hoita? Håbbi olgo! et meije kunningas sedda suagutusen haisun peap ellame.“ — Lõwwi kaise kuriaste temma päle, pand talle kappaga wasta kõrwu, et tõime pikkali maad wasta lohje; nink üttel weel päle: „Kas sa julgus omma kunningat teotada?“ Ja sis teggi Lõwwi otsa Karrole.

Nüüd Lõwwi küsse Soe ehk Hundi käest: „Kas siina siin tunnet middagi halwa haiso?“ Susi arwas henda targemba ollewac, pitgut silmi nink üttel: „Oh! mes hõ magaus hõ gefenne siin kunninga majan om turta! et elle tõctelt muud kui selget kalli rosi lilli ja

„fõlge suggutse illikeste maggusat haiso.“ — Jälle iks Hundi ka lödi wasta kõrwu, ja üttel Lõwwi tõrelden: „Kas sa hõbbematta „penni nidade tohhit wõltsi;“ — ja teggi Soele ka otsa.

Wimäte Lõwwi küsse ka Rebbase käest: „Kas sa sis tunnet kõike henne mele perrast ollewat?“

Rebbane targaste wasta: „Kui meije awwolikko kunninga mele perrast om, sis minna allamb kui sullane pea kõigest melest rahhul ollema, nink allandlikult ten nãma.“

Ent Lõwwi küsse weel: „Mes hais siin peas ollema?“

Rebbane iks melega kostse jälle: „Arta pahhandage, awwolik suur kunningas; ma hommunqut warra lãtsi üle so rãbbandikko, kõbbi laiija lane, koddo pole; ilmakenne ol wõega undsen, ja kõrwu nõhho nakkas minno ninna, ei ma parhilla ei jelleta nõhho perrast et hõad ei halwa.“